

Arrest

nr. 54 904 van 25 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van REZAYEE Karim en zijn advocaat F. LANDUYT, die tevens verschijnt voor REZAYEE Farzana, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 maart 2010 en hebben zich vluchteling verklaard op 8 maart 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 22 maart 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 15 september 2010.

1.3. Op 22 september 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 23 september 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van X

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Jaghara (district Injil, provincie Herat) afkomstig te zijn. U bent een Tadzjiek van etnische origine en bent ongeletterd. U bewerkte het land en leefde van de rijst- en graanoogsten. U bent 22 of 23 jaar geleden gehuwd met R.(...) F.(...) (O.V. 6.592.160). Jullie hebben twee dochters en een zoon, beiden momenteel in België. Uw problemen begonnen toen onbekenden vorig jaar uw dochters poogden te ontvoeren. Na een tweede incident hebben jullie beslist Afghanistan te verlaten. Jullie reis naar België, via een route die jullie geheel onbekend is, duurde twee maanden. Op 08/03/2010 gingen u en uw vrouw zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroegen jullie asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Herat waar het leven van uw dochters in gevaar is.

Ter staving van uw asielerelaas legt u uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u tot enige tijd terug in de provincie Herat of elders in Afghanistan verbleven heeft. Vooreerst blijkt uw geografische kennis van uw beweerde regio van herkomst en van Afghanistan in het algemeen bijzonder beperkt. Zo kent u behalve Enjil en Guzara geen enkel van de zestien districten die de provincie Herat telt (CGVS, p.4,5). Verder weet u in het geheel niet welke provincies aan Herat grenzen. Tijdens het gehoor blijkt zelfs dat u niet vertrouwd bent met het begrip "wolayat", dat provincie betekent (CGVS, p.5). Uiteindelijk geeft u toe dat u niet weet wat "wolayat" betekent (CGVS, p.5). Dit alles is zeer opmerkelijk. Verder kent u de naam van de rivier die door Enjil stroomt niet. U beweert dat die geen naam heeft (CGVS, p.5), wat onjuist is: uit de informatie blijkt dat dit de Hari is. Als het Commissariaat-generaal u voorts vraagt welke dorpen tussen het uwe en het districtscentrum van Injil liggen, zegt u dat u eerst voorbij Torkon komt en vervolgens langs Hindwan, dat net voor het districtscentrum zou liggen (CGVS, p.6). Ook dit klopt niet: Hindwan ligt zuidelijker dan Torkon, langs de weg naar Guzara. Dergelijk gebrek aan geografische kennis is merkwaardig voor iemand die al vijftig jaar in deze regio zou wonen.

Voorts kon tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal worden vastgesteld dat u de Afghaanse kalender niet machtig bent. Zo weet u niet welk jaar het momenteel is in Afghanistan (CGVS, p.7). Evenmin kan u verduidelijken in welk jaar u Afghanistan zou hebben verlaten (CGVS, p.7). Als u wordt gevraagd welke de zomermaanden zijn, stelt u dat dit hamal, saur, jauza en sunbula zijn (CGVS, p.6). Echter, uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de zomer (tabestan) de maanden saratan, asad en sunbula omvat. Hamal, saur en jauza zijn lentemaanden. Verder heeft u geen idee in welke maand de herfst begint (CGVS, p.6). Van sunbula denkt u verkeerdelijk dat dit de vierde maand van het jaar is (CGVS, p.6). Elders meent u ook dat aqrab de zevende maand van het jaar is, wat ook onjuist blijkt. Voorts stelt u, die landbouwer zou zijn geweest, dat u in jauza het graan oogstte (CGVS, p.6). U kan echter eerst niet zeggen in welk seizoen er dan wordt geoogst (CGVS, p.7) en vervolgens stelt u ten onrechte dat jauza in de zomer valt (CGVS, p.8). Dat u de Afghaanse kalender niet beheerst, is wederom een zeer opmerkelijke vaststelling.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u niet op de hoogte bent van de actuele situatie in uw beweerde regio van herkomst. Zo weet u niet wie de districts gouverneur van Injil is (CGVS, p.9) of wie de politiechef van uw district is (CGVS, p.9). Dat de politiechef van Injil, Mohamad Issa genaamd, vorig jaar bij een bomaanslag om het leven is gekomen, weet u niet (CGVS, p.9). Gevraagd naar de naam van de gouverneur van Herat stelt u dat dit "Dr Yousuf" is. U slaagt er niet in de volledige naam van deze man, Muhammad Yousuf Nurustani, te noemen (CGVS, p.10). Van de vorige gouverneur, Sayed Hussein Anwari, heeft u nog nooit gehoord (CGVS, p.10). Voorts is het feit dat Ismaël Khan jarenlang de gouverneur van Herat was, u niet bekend (CGVS, p.13). Dat u dit niet weet, is gezien de rol die deze man voor de provincie gespeeld heeft, uitermate opmerkelijk. Ook de naam van de Talibangouverneur van Herat kan u zich niet herinneren (CGVS, p.10). Verder blijkt dat u helemaal niets weet over politieke zwaargewichten zoals Dostum en Sayyaf: dit zijn nochtans figuren die de rampzalige geschiedenis van Afghanistan mee hebben bepaald. U kent behalve Karzai ook geen enkele politieke figuur die zich kandidaat stelde voor de presidentsverkiezingen van 2009. Voorts bent u niet vertrouwd met termen als loya jirga en meshrano jirga: u zegt dat u "die dingen" niet kent. Uw onwetendheid wijst er op dat u Afghanistan wellicht al zeer geruime tijd verlaten heeft.

Nog andere van uw verklaringen bevestigen dit. Zo stelt u dat u wel een radio had maar u kan zich geen naam van een radiozender herinneren (CGVS, p.9). Dat u zelden radio luisterde, lijkt geen afdoende verklaring. Verder blijkt dat u niet vertrouwd bent met de Afghaanse munt zoals die heden ten

dage in Afghanistan in omloop is. U zegt dat er na de periode van Daoud Khan (vermoord in 1978) geen muntstukken meer zijn gebruikt (CGVS, p.10,11). Dit klopt niet: in 2005 werden de muntstukken van 1, 2 en 5 afghani geïntroduceerd. Dit kan geen onbekend gegeven zijn voor iemand zoals u, die beweert af en toe graan en rijst op de markt van Herat te hebben verkocht. Voorts verklaart u dat er wekelijks en zeker om de tien dagen een incident gebeurde in uw streek. Echter, u kan slechts twee voorbeelden geven die min of meer concreet zijn (CGVS, p.10). Ook de term ISAF, waarmee verwezen wordt naar de militaire NAVO-eenheden in Afghanistan, lijkt u niets te zeggen (CGVS, p.11).

Verder dient te worden vastgesteld dat ook de kennis van uw echtgenote in verband met Afghanistan praktisch onbestaande is. Zo weet zij niet welke andere taal er nog gesproken wordt in Afghanistan (CGVS, p.4). Evenmin kent zij de naam van een andere etnie in haar beweerde land van herkomst (CGVS, p.4). Zij lijkt nog nooit van Pashtoenen of Hazara's gehoord te hebben (CGVS, p.4). Verder heeft zij geen idee welk jaar het heden is in Afghanistan, weet zij niet op welke datum het Afgaanse Nieuwjaar wordt gevierd en kent zij de naam van de maanden zoals die in Afghanistan worden benoemd niet (CGVS, p.3). Voorts blijkt dat uw echtgenote geen enkel ander district van de provincie Herat kent (CGVS, p.4) en dat zij slechts één dorp in de buurt van Jaghara kan noemen (CGVS, p.3). Evenmin kent zij de naam van een van de 33 andere provincies van Afghanistan (CGVS, p.4). Dat jullie samen in Afghanistan woonachtig zijn geweest, is dan ook hoogst twijfelachtig.

Telkens argumenteren jullie dat dit opvallende gebrek aan kennis te wijten is aan jullie ongeletterdheid, wat niet ernstig is. Ondermeer volgende tegenstrijdigheid toont dit aan: u stelt dat uw dochters naar school gingen in Hindwan. U verklaart dat Hindwan op tien minuten wandelafstand gelegen is (CGVS, p.11) en dat deze school een grote school is die nog dateert van de tijd van Daoud Khan (CGVS, p.12). Uw vrouw daarentegen beweert dat de kinderen school liepen in een gebouw dat volgens haar eerder een moskee is. Dit gebouw zou in het Shahe Mana gelegen zijn, op een uur wandelafstand van jullie eigen dorp (CGVS, p.3,4). Dergelijke tegenstrijdigheid kan onmogelijk door ongeletterdheid worden verklaard en toont nogmaals aan dat jullie niet in Enjil hebben gewoond.

Ter staving van uw asielrelaas overhandigt u het Commissariaat-generaal een taskara. Dit is een document dat in 1355 (komt overeen met 1976) zou zijn afgeleverd. Dat u geen andere, meer recente, documenten kan voorleggen, staft de bevinding van het Commissariaat-generaal dat u Afghanistan al zeer geruime tijd verlaten heeft.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat aan uw herkomst uit Herat geen geloof kan worden gehecht. Aangezien uw asielrelaas zich afspeelt gedurende deze periode, kan er geen geloof gehecht worden aan uw vluchtmotieven. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, treft u aan in het administratief dossier.

Uit dit alles dient te worden besloten dat u niet enkel de vluchtelingenstatus maar ook de subsidiaire beschermingsstatus moet worden geweigerd.

Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in Tadjikistan, Rusland, Dubai, India of elders in Afghanistan en hebben er een reëel alternatief ontwikkeld. Voor de asielinstanties is het van belang om te kunnen vaststellen of de betrokken kandidaat-vluchteling tot recent in Afghanistan woonde dan wel dat hij sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land verbleef. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon bovendien door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien u geen duidelijkheid schept over uw verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt u het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid uw beschermingsnood correct te beoordelen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

Ten aanzien van X:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Jaghara (district Injil, provincie Herat) afkomstig te zijn. U bent een Tadzjiekse van etnische origine en bent ongeletterd. U bent 22 of 23 jaar geleden gehuwd met R.(...) K.(...) (O.V. 6.592.158). U bent huisvrouw. Jullie hebben twee dochters en een zoon, beiden tevens in België. Uw problemen begonnen toen onbekenden vorig jaar uw dochters poogden te ontvoeren. Na een tweede incident heeft uw man beslist Afghanistan te verlaten. Jullie reis naar België, via een route die jullie geheel onbekend is, duurde twee maanden. Op 08/03/2010 gingen u en uw man zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroegen jullie asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Herat waar het leven van uw dochters in gevaar is. U legt geen enkel document voor dat zou toelaten uw beweerde identiteit, herkomst of reisweg na te gaan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient immers te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag is gebaseerd op dezelfde vluchtmotieven als aangehaald door uw man. In zijn hoofdte werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie verblijf in Herat.

Uw verklaringen hebben het manifest bedrieglijke karakter van jullie verblijf in Herat en Afghanistan alleen maar bevestigd. Zo weet u niet welke andere taal er nog gesproken wordt in Afghanistan (CGVS, p.4). Evenmin kent u de naam van een andere etnie in uw beweerde land van herkomst (CGVS, p.4). U lijkt nog nooit van Pashtoenen of Hazara's gehoord te hebben (CGVS, p.4). Verder heeft u geen idee welk jaar het heden is in Afghanistan, weet u niet op welke datum het Afghaanse Nieuwjaar wordt gevierd en kent u de naam van de maanden zoals die in Afghanistan worden benoemd niet (CGVS, p.3). Voorts blijkt dat u geen enkel ander district van de provincie Herat kent (CGVS, p.4) en dat u slechts één dorp in de buurt van uw eigen dorp Jaghara kan noemen (CGVS, p.3). Evenmin kent u de naam van een van de 33 andere provincies van Afghanistan (CGVS, p.4). Aan uw verklaringen over uw verblijfsplaatsen en achtergrond kan dan ook niet het minste geloof worden gehecht.

Uit dit alles dient te worden besloten dat u niet enkel de vluchtelingenstatus maar ook de subsidiaire beschermingsstatus moet worden geweigerd.

Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in Tajikistan, Rusland, Dubai, India of elders in Afghanistan en hebben er een reëel alternatief ontwikkeld. Voor de asielinstanties is het van belang om te kunnen vaststellen of de betrokken kandidaat-vluchteling tot recent in Afghanistan woonde dan wel dat hij sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land verbleef. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon bovendien door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien u geen duidelijkheid schept over

uw verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt u het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid uw beschermingsnood correct te beoordelen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voeren verzoekers aan dat zij doorheen hun verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk hebben gemaakt. Zij benadrukken dat zij geen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd die de geloofwaardigheid van hun beweerde vrees voor vervolging in het gedrang kunnen brengen. Voorts voeren verzoekers aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen "vergeet" te vermelden dat verzoeker correct en volledig kon antwoorden op de vragen die peilden naar zijn geografische kennis, zowel wat betreft zijn kennis van de streek als van de reisroutes. Men mag hierbij niet vergeten dat zij ongeletterd zijn en nooit buiten Herat geweest zijn, aldus verzoekers. Verder wijzen zij erop dat verzoekster ernstig ziek is en een stress-ziekte heeft waarvoor zij zelfs werd gehospitaliseerd, wat ook een verklaring biedt voor haar zeer beperkte kennis van de omgeving en de maatschappij. Tot slot halen verzoekers aan dat de medewerker van het Commissariaat-generaal op het einde van het interview duidelijk heeft gesteld dat hij geen geloof hecht aan hun recente afkomst uit Afghanistan, welke indruk wordt tegengesproken door de tolk die duidelijk zegt dat zij het Dari-dialect uit de buurt van Herat spreken. Volgens verzoekers schendt deze voorbarige gevolgtrekking het redelijkheidsbeginsel.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, stellen verzoekers dat zij in een dermate prangende situatie verkeren dat de machtiging tot verblijf in het Rijk de enige oplossing is, gezien zij zich in de onmogelijkheid bevinden om terug te keren naar hun land van herkomst. Zij verwijzen in dit verband naar een schrijven van UNHCR, dat echter niet aan het verzoekschrift werd gevoegd. Zij benadrukken dat vreemdelingen ook onverwijderbaar kunnen zijn omdat ze, wanneer ze zouden terugkeren naar hun land van herkomst, er zouden onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens verzoekers dient uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd te worden afgeleid dat zij in aanmerking komen voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien uit een grondige analyse van de actuele situatie in Afghanistan blijkt dat de toestand in de provincie Herat op dit ogenblik van dien aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Als bijlage bij het verzoekschrift voegen verzoekers de nota's genomen door hun raadsman tijdens hun gehoren. Ter terechtzitting worden volgende documenten ingediend: een getuigschrift van werkonbekwaamheid en een medisch attest op naam van verzoekster.

2.3. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat zij het niet geloofwaardig hebben gemaakt dat zij tot enige tijd terug in de provincie Herat of elders in Afghanistan verbleven hebben. Dit besluit steunt inzonderheid op de overwegingen dat (i) verzoekers geografische kennis van zijn beweerde regio van herkomst en van Afghanistan in het algemeen bijzonder beperkt is, een gebrek aan kennis dat merkwaardig is voor iemand die al vijftig jaar in deze regio zou wonen, (ii) hij de Afgaanse kalender niet machtig is, (iii) hij niet op de hoogte is van de actuele situatie in zijn beweerde regio van herkomst, zoals uitvoering wordt toegelicht, onwetendheid die erop wijst dat hij Afghanistan wellicht al zeer geruime tijd verlaten heeft, (iv) hij weliswaar stelt dat hij een radio had maar zich geen naam van een radiozender kan herinneren, hij evenmin vertrouwd is met de Afgaanse munt zoals die heden ten dage in Afghanistan in omloop is en ook de term ISAF,

waarmee verwezen wordt naar de militaire NAVO-eenheden in Afghanistan, hem niets lijkt te zeggen, (v) ook verzoeksters kennis in verband met Afghanistan praktisch onbestaande is, zoals omstandig wordt uiteengezet, (vi) hun argument dat hun gebrek aan kennis te wijten is aan hun ongeletterdheid niet ernstig is, temeer zij tegenstrijdige verklaringen afleggen over waar hun dochters school liepen, tegenstrijdigheid die onmogelijk door ongeletterdheid kan worden verklaard, (vii) het feit dat zij, behoudens een taskara die in 1976 zou zijn afgeleverd, geen andere, meer recente documenten kunnen voorleggen de bevinding staft dat zij Afghanistan al zeer geruime tijd verlaten hebben (viii) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan hun herkomst uit Herat, evenmin geloof kan worden gehecht aan hun asielmotieven vermits hun asielrelaas zich gedurende deze periode zou hebben afgespeeld, en (ix) zij het de asielinstanties aldus niet duidelijk maken waar en onder welke omstandigheden zij gedurende de laatste jaren werkelijk hebben verbleven zodat zij het onmogelijk maken om een correct inzicht te krijgen over hun leefsituatie en hun eventuele nood aan bescherming.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 september 2010 (CG nr. 1012640 en 1012630), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.5. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat verzoekers er niet in slagen aannemelijk te maken van Herat afkomstig te zijn aangezien hun geografische kennis, de kennis van de Afgaanse kalender en de Afgaanse munt en van de actuele situatie in hun regio van herkomst nagenoeg onbestaande is, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen.

In wezen weerleggen verzoekers geen enkel motief van de bestreden beslissingen. De door hen ingeroepen verschoningsgronden voor hun gebrek aan kennis – hun ongeletterdheid en het feit dat zij nooit buiten Herat zouden zijn geweest – kunnen immers geenszins overtuigen en zijn dan ook niet van dien aard dat ze hun gebrekkige kennis betreffende hun onmiddellijke leefomgeving kunnen toedekken. De Raad benadrukt dat zelfs van een ongeletterde asielzoeker mag verwacht worden dat hij/zij eenvoudige vragen over zijn/haar regio kan beantwoorden, op de hoogte is van een aantal belangrijke personen die invloed hebben in zijn/haar regio en van een aantal politieke zwaargewichten die de

geschiedenis van Afghanistan mee hebben bepaald, en kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen betreffende de directe en persoonlijke leefwereld. Het feit dat men geïsoleerd leefde en niet veel zou gereisd hebben doet hieraan geen afbreuk. In de bestreden beslissingen wordt overigens terecht opgemerkt dat verzoekers onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen aangaande de plaats waar hun dochters school liepen en de afstand tot deze plaats, tegenstrijdigheid die niet door ongeletterdheid kan worden verklaard. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat verzoekers de Afghaanse kalender niet machtig zijn, verzoeker niet op de hoogte is van het bestaan van Afghaanse munten, terwijl hij nochtans beweerde af en toe graan en rijst op de markt van Herat te hebben verkocht en hij nooit van ISAF blijkt te hebben gehoord. Het is immers niet omdat men analfabeet is, dat men verstoken is van iedere kennis en gezond verstand.

Wat betreft de opmerking in het verzoekschrift dat verzoekster ernstig ziek zou zijn en een stress-ziekte heeft waarvoor zij gehospitaliseerd werd, kan de Raad slechts vaststellen dat zij gedurende de administratieve procedure geen medisch attest heeft bijgebracht waaruit haar medische toestand kan blijken en evenmin een dergelijk attest aan onderhavig verzoekschrift wordt gevoegd. Dienvolgens kan uit niets worden afgeleid dat haar medische toestand haar ervan zou hebben weerhouden om zich bepaalde feiten correct te herinneren of om volwaardige verklaringen af te leggen. De Raad stelt weliswaar vast dat verzoekster bij het begin van haar gehoor aangaf stress te hebben (gehoor CGVS, p. 3), doch uit het gehoorverslag kan geenszins worden afgeleid dat stress verzoekster zou hebben verhinderd om de waarheid te vertellen. De Raad benadrukt de dezen nog dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan worden verwacht dat de essentie van het asielrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. De Raad is overigens van oordeel dat stress geen plausibele verklaring kan bieden voor verzoeksters verregaande onwetendheid. Ook een persoon die onder stress staat is immers bekwaam om een aantal eenvoudige vragen aangaande de regio en het land van herkomst correct te beantwoorden, zo deze persoon daadwerkelijk uit deze streek afkomstig is. Wat het getuigschrift van werkonbekwaamheid betreft dat ter terechtzitting werd ingediend wijst de Raad erop dat in dit getuigschrift wordt vermeld dat zij niet in staat is naar Brussel te gaan van 13/1 tot 14/1 en dat zij op 17/1 haar activiteiten mag hervatten. Een half ingevuld en ongedateerd medisch attest, bestemd voor de adviserende arts van de Dienst Humanitaire Regularisaties, toont evenmin aan dat verzoekster niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om coherente en waarachtige verklaringen af te leggen bij het Commissariaat-generaal.

Waar verzoekers erop wijzen dat de tolk op het einde van het gehoor duidelijk heeft gezegd dat zij het Dari-dialect uit de buurt van Herat spreken en zij in dit verband verwijzen naar de nota's van hun raadsman, wijst de Raad er vooreerst op dat deze nota's geen objectieve bron uitmaken aangezien het éézijdige stukken betreffen waarvan de waarachtigheid niet kan worden geverifieerd vermits zij zijn opgesteld door een partij wiens taak erin bestaat de persoonlijke belangen van zijn cliënt te behartigen. Bij gebrek aan objectiviteit zijn deze nota's derhalve niet van dien aard dat zij de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kunnen weerleggen. Deze vaststellingen zijn immers gesteund op het gehoorverslag dat is opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen onjuist weer te geven en als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit biedt. Hoe dan ook, zelfs indien de tolk daadwerkelijk dergelijke uitspraak zou hebben gedaan, hetgeen overigens niet blijkt uit de gehoorverslagen, benadrukt de Raad dat het feit dat verzoekers het Dari-dialect uit de buurt van Herat zouden spreken niet onverzoenbaar is met de motieven van de bestreden beslissingen waaruit blijkt dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt *recent* uit de provincie Herat afkomstig te zijn. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan dan ook niet worden weerhouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Op grond van het geheel van de vaststellingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en die in het verzoekschrift niet worden weerlegd noch ontkracht, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers hun afkomst uit Herat. Aangezien het asielrelaas zich daar zou hebben afgespeeld, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de door verzoekers uiteengezette vluchtmotieven. De Raad wijst erop dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, doch het is aan de betrokkene zijn nationaliteit en zijn verblijf in een bepaalde regio aannemelijk te maken. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve is het noodzakelijk dat verzoeker zijn afkomst uit Herat aannemelijk maakt zodat kan worden nagegaan of de betrokkene nood heeft aan internationale bescherming.

2.6. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Elke aanvraag voor subsidiaire bescherming dient individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij/zij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekers kunnen bijgevolg, met name wat betreft de vraag of zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet zouden lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand van het land van herkomst volstaan maar moeten enig verband met hun persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist (RvS 29 november 2007, nr. 177 396). Aangezien verzoekers hun afkomst uit Herat niet aannemelijk maken, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen, hebben zij zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk gemaakt.

Waar verzoekers nog specifiek verwijzen naar de situatie in de provincie Wardak wijst de Raad erop dat zij ook niet aannemelijk hebben gemaakt afkomstig te zijn uit Wardak.

De overige motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming worden door verzoekers niet betwist. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.7. Ten overvloede merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

2.8. De bestreden beslissingen worden gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoekers weerleggen de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weerhouden motieven niet en zij voeren geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch tonen zij aan dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissingen worden beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS